

Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă.
(Matei 7
/6)

C-activismu' n-o muritu, nici măcar n-o adormitu, ci atâta s-o-ntărit până s-o bolovănit... (D
intr-un posibil cântec de jale)

Doamne, ce mai păcăleală pentru grosul românilor întreaga Decembriadă, cu speranțele de mai bine renăscute și îndată crucificate, cu simulatoarele ce păreau atât de reale și realitățile ce păreau de coșmar, cu teroriștii inexistenți și masacrele terorizante, în sfârșit, cu întreaga debandadă atât de bine dirijată și întreținută, încât mai să ajungem să vedem în umplutorii vidului de putere niște vajnici luptători pentru redobândirea valorilor general umane și a demnității naționale, nicidecum niște profitori de cea mai josnică speță!

E clar că pentru organizarea unui spectacol de asemenea proporții, spectacol care avea menirea să-i impresioneze pe telespectatori și să-i mulțumească pe păpușari, era nevoie de mâna unui regizor cu experiență nu glumă în treburile trase după calapodul *Daciadelor* – cu mulțimi de actori și mase de figuranți.

Iar acest regizor nu putea să fie decât Sergiu Nicolaescu. Iată de ce spun că *Decembriada* reprezintă principala realizare cinematografică a fostului regizor-senator, atât în ceea ce privește audiența (milioane de telespectatori din țară și străinătate la transmisiunea sa în direct), cât și în ceea ce privește încasările pentru el și gașca din care făcea parte.

Mulți dintre români și-au revenit destul de repede din buimăceala euforiei de-nceput după ce-au primit în față dușul rece al realității dezamăgitoare, adică după ce-au realizat că țara deja fusese înșfăcată de beregată de mână viguroasă a *aparaticilor* din linia a doua (Ion Iliescu, Silviu Brucan, Petre Roman, Victor Atanasie Stănculescu, Nicolae Militaru, Gelu Voican-Voiculescu etc.), cu toții hotărâți să lupte pe viață și pe moarte împotriva ceaușismului, dar la fel de hotărâți să apere esența comunismului sub veșmintele de import ale unei democrații originale, edificată prin minciună, hoție, impostură, nerușinare și trădare.

Apoi, pe măsură ce timpul trecea și Decembriada dobândea conturul tot mai precis al trădării și loviturii de stat, s-a impus neplăcuta concluzie că soarta milioanele de români din nou a fost jucată la ruleta făcătorilor de politică internațională (aranjamentele lui Mihail Gorbaciov și George Bush la Malta), astfel că detestabilii noștri păpușari decembriști, ni se înfățișau în noua lumină drept niște penibile marionete manevrate de păpușarii planetari.

...Și iac-așa, după apriga bătăuță pe loc de la sfârșitul anului 1989, românii n-aveau cum să se descotorosească de plăgi precum activiștii vechiului regim, în legătură cu care circula pe vremuri următoarea anecdotă:

Bulă este întrebat la școală:

-Ce-i taică-tău?

-Activist.

-Dar maică-ta?

-Nici ea nu lucrează...

Ei bine, tătucul Iliescu, fidel idealurilor comuniste, s-a folosit de activiști atât la consolidarea regimului său (aceștia au fost răsplătiți cu demnități și lefuri pe măsură), cât și pentru înființarea, organizarea și propășirea filialelor feseniste (ulterior pedeseriste și pesediste) din teritoriu.

Iar ei s-au achitat de sarcini în spiritul pur al întrecerilor bolșevice, așa încât nu-i de mirare că astăzi doar fostul Front al Salvării Naționale (FSN), respectiv cele două aripi (PSD și PDL) făcute de ideologia sa generoasă au sedii și organizații în toate localitățile României și înafara ei.

Și astfel, după aproape un sfert de veac de la evenimentele din Decembrie '89, FSN se dovedește mai viguros ca oricând, el – după modelul partidului comunist din care-și trage seva – făcându-și făcutele în politica și societatea românească printr-o catastrofală rotativă guvernamentală...

Notă: Firește că Ion Iliescu nu i-a uitat nici pe activiștii care se credeau îndreptățiți la o binemeritată odihnă, pe aceștia ajutându-i să se pensioneze cu acea neobrăzată dăruire care-i caracterizează pe toți tovarășii forțați la Moscova stalinistă.

Condițiile fiind atât de prielnice, această formă tembelă a activismului românesc a luat avânt, chiar dacă – așa cum spuneam – unii dintre ei s-au grăbit, ori poate că au fost siliți de împrejurări să tragă pe linie moartă și în pofida faptului că activitățile noastre productive sunt ca și inexistente.

Dar activiștii ambițioși și destoinici nu s-au dat bătuți, ci au pătruns vijelios în toate acele ramuri neproductive (politică, diplomatie, cultură, turism, presa scrisă și vorbită etc.), unde cererea de aflători în treabă era teoretic nelimitată, iar practic ridicolă și aberantă.

Căci fără eforturile conjugate ale acestor ipochimeni (din lăuntrul țării și din afara ei), putea România într-un timp record să fie pusă pe butuci și să devină faimoasă peste mări și țări prin specializarea sa în promovarea unor paradoxuri de felul: Tot mai mulți sărăntoci într-o țară

(încă) bogată?...

Cum spuneam, urmașii direcți ai *culturnicilor* de ieri (e drept, nișel mai machiați, însă la fel de nocivi), s-au vârat în cultura românească postdecembristă la fel cum se vâra viermii într-un cadavru pentru a-l roade și împruți.

Dar, mă rog, ar mai avea vreun chichirez cultura noastră (atâta câtă e) fără acești zeloși aflători în treabă, care prin făcutele lor ce pendulează între banal și modest au ajuns ca în Uniunea Scriitorilor din România (USR), de pildă, să fie mai bine văzuți decât adevărații creatori de valori și cuvântul lor să aibă mai mare greutate ca și cuvântul acestora?

Concluzia se impune de la sine prin forța de neocolit a evidenței: Într-o țară în care întâietatea revine agitatorilor și animatorilor, rezultatele nu pot să fie decât în directă și inseparabilă legătură cu aceștia!

Sighetul Marmației,

AUTOR: George PETROVAI

7 mai 2013

www.sighet-online.ro